

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1079/2025
09.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирјане Радовановић, поднетом против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду 6.К бр. 300/24 од 10.02.2025. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 338/25 од 12.06.2025. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирјане Радовановић, поднет против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду 6.К бр. 300/24 од 10.02.2025. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 338/25 од 12.06.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док се исти у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду 6.К бр. 300/24 од 10.02.2025. године, у ставу I, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у ставу II и III изреке пресуде.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр. 338/25 од 12.06.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Трећег основног суда у Београду 6.К бр. 300/24 од 10.02.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА - адвокат Мирјана Радовановић, због повреде

закона, са предлогом да Врховни суд побијане пресуде укине или исте преиначи и окривљеном изрекне васпитну меру.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости иако не нумерише, указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП наводима да је првостепени суд погрешно применио одредбу члана 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, јер је окривљени у време извршења кривичног дела имао 18 година и 6 месеци, а у време пресуђења није навршио 21 годину живота, те је суд требало да му изрекне васпитну меру која се изриче малолетним лицима.

Одредбом члана 41. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица прописано је да учиниоцу који је као пунолетан извршио кривично дело, а у време суђења није навршио 21 годину, суд може изрећи било коју меру посебних обавеза, меру појачаног надзора од стране органа старатељства или меру упућивања у васпитно –поправни дом ако се, с обзиром на обележја његове личности и околности под којима је дело учинио, може очекивати да ће се овим васпитним мерама постићи сврха која би се остварила изрицањем казне, док је ставом 2. истог члана прописано да млађем пунолетном лицу коме је изречена васпитна мера суд може под условима предвиђеним овим законом изрећи одговарајућу меру безбедности.

Из списка предмета произилази да је окривљени АА рођен ...2004. године, а да је кривично дело за које је побијаним пресудама оглашен кривим извршио дана 15.06.2023. године – дакле у 19. години живота, те да у време суђења није навршио 21 годину живота (пресуда Вишег суда у Београду донета је 12.06.2025. године), па би се у његовом случају могао применити члан 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица под одређеним условима.

Међутим, како примена члана 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица представља само могућност, али не и обавезу суда, то је Врховни суд изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се на наведени начин указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, оценио као неосноване.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, наводима да се циљеви генералне и специјалне превенције из члана 42. КЗ могу постићи изрицањем васпитне мере, да

нижестепени судови нису правилно применили одредбу члана 54. КЗ, јер је окривљени извештачен као емотивно незрела личност чија је емоционална развијеност испод календарског узраста, да није раније осуђиван, да је признао извршење кривичног дела и тиме допринео бржем решавању предметне кривичноправне ствари, те да је изразио кајање.

Поред изнетог, бранилац указује и на повреду закона из члана 440. ЗКП полемишући са налазом и мишљењем вештака везаним за зрелост и емоционалну развијеност окривљеног, износећи сопствену оцену наведеног доказа и на својим чињеничним закључцима другачијим од оних изнетим у побијаним пресудама заснива и свој став да суд није могао да се позове на одредбу члана 25. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица.

Међутим, повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП и члана 440. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, због којих је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, па је Врховни суд поднети захтев у наведеном делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога на основу одредбе члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић